

Karl Arne Blom

OFFERLAMM

Karl Arne Blom

OFFERLAMM

Karl Arne Blom

OFFERLAMM

SAGA EGMONT

Offerlamm

Copyright © 1995, 2018 Karl Arne Blom och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711706831

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

*Den här boken tillägnas
Anders, Kristina, Katarina*

But down these mean streets a man must go
who is not himself mean, who is neither
tarnished nor afraid.

- Raymond Chandler: *The Simple Art of Murder*

Ett

Rädslan var som en plötsligen upptäckt tumör, som började växa fortare än en människa rimligen kan andas. Den kom över henne när bussen passerade den yttersta bebyggelsen på Linero och föraren slog om till helljus samtidigt som han ökade hastigheten på vägen ut mot Dalby.

De ombord som hade möjlighet att betrakta henne var sju medpassagerare. En man och en kvinna, båda i medelåldern, satt så långt fram man kunde, sa inte ett ord till varandra, hade inte en enda gång sedan avfärden från Lund så mycket som gett varandra en blick, glodde stint ut genom var sitt fönster, mannen åt vänster och kvinnan åt höger. Det fanns inget att se därute, bara mörker. Man kunde få för sig att de blivit ovänner. En ensam man två säten bakom paret var djupt försjunken i en tjock pocketbok med illa tilltygade hörn. Han hade tagit fram den ur en av sina gula plastkassar samtidigt som bussen hade kört förbi bensinstationen vid Dalbyvägen, stoppat den lilla vita pappersslappen som markerade var han befann sig i läsningen i vänster ytterficka på sin tjocka täckjacka och fördjupat sig i romanen. Av omfånget att döma kunde det vara antingen en klassisk rysk roman med ett färgsprakande myller av människor och händelser eller en modern alldeles för ordrik amerikansk

ordbehandlarprodukt. En grupp pojkar, samtliga i femtonårsåldern att döma av utseende och klädsel, satt längst bak i bussen. Deras samtal blev särskilt högröstat varje gång någon av dem berörde ämnen som hade med sprit och sexualliv att göra. Då kryddade den som förde ordet framställningen med svordomar och en mångfald könsord.

Det fanns i och för sig en möjlig betraktare till. Det var föraren. Han satt längst fram och för att kunna betrakta kvinnan behövde han antingen höja blicken och titta i den stora spegeln eller vända sig om. Men han såg varken i spegeln eller bakåt, reagerade inte ens när de fyra längst bak blev irriterande störiga. Det var meningslöst att säga åt dem. Det skulle bara få motsatt effekt. Att ryta skulle fungera som en uppmuntran för dem att ta i ännu mer.

Det var de fyra pojkarna som betraktade kvinnans nacke. Ingen av dem hade dock kommenterat henne eller någon av de andra passagerarna heller, för den delen. De uppehöll sig mer kring åsikter om hur flickorna i deras skolklass såg ut och om deras kroppsliga företräden eller brister.

En av dem påstod sig veta precis hur en ensamstående mor till en av flickorna i klassen tillbringade sina dagar på vidlyftigt orgieartat vis tillsammans med de flesta män i grannskapet. Det lät som en kombination av en pueril erotisk dröm och ett otal pornografiska filmer. Frånvaron av våldsbetonade inslag i den detaljerade beskrivningen kunde dock tyda på att det kanske handlade om pojkens egen mor.

Något brast inom den bokläsande mannen, som slutade läsa, drog ett suckande andetag, himlade med ögonen och kastade boken på golvet så det small. Hade han för vana att

behandla sina böcker på det viset var det inte underligt att volymen såg ut som den gjorde.

Han reste sig långsamt och gick bakåt i bussen, stannade på en halv meters avstånd från de fyra och betraktade dem i tur och ordning. Vad han sa till dem kunde ingen längre fram i bussen höra, men det tystade dem i alla fall under några kilometer. Då bussen passerade Beragården hade de fyra pojkarna hämtat sig och började göra sig hörda på nytt. Deras intresse riktade sig nu över midjenivå och handlade om hur obeskrivligt fula vissa levande varelser kunde vara, exempelvis människor; det fanns exemplar som kunde vara så fruktansvärt fula att det fanns anledning att undra om de i själva verket inte hörde till någon djurart. Ett gott exempel menade de vara inte blott den man som hutat åt dem, utan i allra högsta grad den ensamma kvinna som satt mitt i bussen och enbart längtade efter att de sista kilometerna skulle klaras av på så kort tid som möjligt så att hon skulle vara framme, få bege sig hem och låsa dörren om sig.

Det var som om föraren hade kunnat känna hennes tankar, för han ökade hastigheten så pass att han måste stå hårt på bromsen för att dämpa farten innan han skulle svänga av åt vänster från landsvägen, fortsätta den korta sträckan längs Norrevångsvägen, ta åt höger och köra uppför Lundavägen mot samhället där uppe på höjden.

Snart var resan slut och han stannade vid hållplatsen utanför den gamla skolbyggnaden. Det medelålders paret var först av. Strax innan bussen lämnat landsvägen hade de börjat tala med varandra. Av samtalet att döma handlade det om den film de hade sett inne i Lund tidigare på kvällen och som ingen av dem kunde begripa. De förklarade för varandra att hur de än grubblade och försökte tolka den

kunde de inte förstå vad det var för mening med filmen. Nu hade de bråttom av bussen, medan de ivrigt samtalade med varandra. Allt det prat de ackumulerat under resan medan de var för sig försökte skaffa sig ett begrepp om filmens innehåll vällde fram med ens.

Mannen med boken gjorde sig ingen brådska, vilket däremot den ensamma kvinnan gjorde. I sin iver att komma av bussen knuffade hon till honom så att han tappade sina tre gula plastkassar, vars innehåll tömdes på golvet. Hon mumlade ursäktande och skyndade vidare mot dörren framtill utan att göra någon ansats att hjälpa honom att plocka upp föremålen. Mannen blängde efter henne, satte sig sedan på huk och lade tillbaka konserverna, böckerna, tidningarna och de tre stora knivarna i kassarna. Antalet burkar med hundmat kunde väcka misstankar att mannen hade en kennel.

De fyra ynglingarnas skuggor föll plötsligt över honom och en av dem öppnade munnen för att säga något. Han bet sig i tungan då han upptäckte de tre jaktknivar som mannen lade överst i ena kassen. Pojkarna kom så snabbt av bussen att de inte hörde den ilskna ordsalva föraren avlossade efter dem.

”Det är inte trevligt att behöva åka buss så här dags en fredagkväll”, sa mannen med kassarna då han kom fram till föraren.

”Det är ingenting jämfört med sista turen klockan två. Senast jag körde den var det nåt alldeles överjävligt. Jag sa till chefen när det blev måndag att skulle jag köra sena fredagsturen en enda gång till, då fick han min själ förse mej med beväpnad vakt ombord. En del är ju som fullkomliga galningar. Jag begriper inte varför det ska behöva vara på det här viset. Vad är det som har hänt med

unga människor? Hur har det kunnat bli så här? Var kommer allt våldet ifrån?"

"Guvet. Även om det kanske inte alla gånger var bättre förr, så var det i alla fall bra."

"Ja, bra mycket bättre, min själ. God kväll."

"Tack för turen."

Mannen med kassarna gick hemåt och föraren återvände mot Lund för att ställa bussen. Hans pass var slut. Nu hade han fritt till tisdag eftermiddag. Han såg inte en människa när han körde ut ur Dalby. Inte ens vid kiosken syntes någon. Det berodde kanske på den råa, bitande kylan.

Två

Stundande årstiders väder engagerar människor mer än rådande väderleksförhållanden. När skatorna bygger bon om våren börjar många spå och sia om hur vintern ska gestalta sig.

Under den extremt heta sommar som varit hade de som hyste intresse för årstidernas växlingar kontrollerat hur högt upp i träden fåglarna hade byggt sina reden medan de som dessutom var fritidsfiskare skyndade sig att mäta abborrarnas fenor och avståndet mellan fenorna för att få besked om vintern. Under hösten betraktade man rönnbärens mängd och färg och förde anteckningar om speciella dagars väder av den anledningen att detta var fenomen och företeelser som påverkade vinterhalvåret.

Året om studerades solens och månens beteende medan människor höll ögonen öppna för möjligheten av himlakroppsfenomen. Vädret har en märklig förmåga att intressera och mest av allt vill de flesta veta hur det ska bli till jul. Människan drömmer alltid om en vit jul.

Summan av alla iakttagelser under det år som varit varslade om präktig vargavinter med snörikedom och gnistrande kyla, även i de södra delarna av Skåne. När det föll lite snö en av de första dagarna i december skrockade väderspåmännen och log förnöjt. Det berodde kanske

mindre på att det föreföll som om de skulle få rätt än på det faktum att de alla innerst inne längtade efter en sådan jul som de tyckte sig minnas från barndomens dagar.

Kyrkan på höjden, ett blickfång nerifrån slätten, tedde sig aldrig grannare än då snön hade fallit. Ingen kunde måla ett fagrare julkort. Men det hände knappast oftare än vart tionde år att snötäcket på kyrkbacken var tjockare än ett gruskorn på julafton. Det normala var att regnet piskade och vinden ven medan julbönsbesökarna trängdes i porten för att komma in i lä.

Den snö som fallit de första dagarna i december var borta. Däremot höll kylan i sig. Eftersom fredagen hade blivit lätt luftfuktig då molnen hopat sig kring middagstid och dröjt kvar fram till mörkrets inbrott låg ett glittrande fruset täcke över samhällets gator, gräsmattor, öppna platser och på hustaken.

Strax innan mörkret bröt genom hade flera dalbybor stannat till då de hörde ljudet av den lågt flygande fågeln. Det var en ensam svan, som ihärdigt trumpetande befann sig i hastig, desperat flykt över den gråtunga himlen; som sökte den efter de andra i flocken. Många av dem som betraktat den ensamma fågeln hade förklarat att detta var ett tecken på att snömängder och stark kyla var i antågande från norr eller öster. Detta var en tid på året då vädret var ett kärare samtalsämne än eljest.

Eftermiddagsfrosten gjorde trottoarer och gator förrädiskt hala. Kylan trängde på under kvällen. Himlen blev stjärnklar. Andedräkten steg ymnigt ur kvinnans mun medan hon gick hemåt från bussen. Hon hade ett stycke att gå, men mer än tio minuter skulle det inte ta.

Dalby liknade det som utomstående beslöt att kalla idyll då de såg bebyggelsen och under ett flyktigt besök tyckte

sig kunna finna en godmodig atmosfär. Kyrkan, området kring den och de många låga villorna med välskötta trädgårdar förstärkte intrycket. De samlade polisrapporterna från de senaste decenniernas veckoslut visste att berätta annat. Likväl trivdes de flesta av dem som bodde där. Inte heller denna kvinna kunde tänka sig en bättre plats på jorden. En gång hade hon kommit på flykt från diktaturens Chile på andra sidan jordklotet. Fastän livsvillkoren var så annorlunda i hennes ursprungsland nu närde hon inte längre några drömmar om att återvända. Rancagua söder om Santiago hade sedan länge upphört att vara hem för henne. Hemma var hon i Dalby.

Hon gick Allégatan, passerade idrottsfältet vid Nyvångskolan, såg på huset i hörnet av Allégatan och Sandbyvägen. Till och med i mörkret stack husfärgen i ögonen. Det var laxfärgat. De som var äldre och mindes flydda tiders kvinnounderkläder hävdade att huset var spirellafärgat.

Känslan av oro som farit över henne när hon satt och kände sig iakttagen ombord på bussen hade inte helt gett med sig. Starkare var dock det obehag som följde på den frätande rädslan. Den var svår för henne att förstå, denna rädsla, men hon hade känt den förr. När hon satt på en buss eller ett tåg, när hon stod i kö på banken eller posten eller i affären och väntade på sin tur, när hon satt på ett konditori eller en matservering kunde den komma över henne.

Hon kände sig betraktad, iakttagen, betittad. Inte så att någon kastade en blick på henne; inte så att en man studerade henne av det skälet att han kände sig dragen till henne; inte så att någon i största allmänhet glodde på henne. Det fanns en viss sorts blickar som fick henne att

reagera så starkt, de som var bräddade med hat och illvilja. På något vis var det värsta att hon nästan aldrig kunde komma underfund med varifrån dessa blickar kastades. Det var som om ondskan var osynlig och bara förnimbar. I varje fall var det mestadels så i detta skandinaviska land där hon nu bodde. Allting hade tett sig så annorlunda i den latinamerikanska militärstat hon lyckats fly från.

Hon försökte förklara vad hon kallade sin rädslfobi med att det var något hon fått med sig från sitt ursprungsland, något som etsat sig fast i hennes liv, person och karaktär och som hon måste leva med återstoden av sitt liv. Det var kanske på det viset; den som inte blott sett in i de ögon som förmedlade hatet och ondskan, utan dessutom misshandlats under betraktares händer var märkt för livet och blev aldrig kvitt rädslan.

Likväl kunde hon inte begripa varför blickarna från de där fyra pojkarna på bussen denna kväll hade kunnat beröra henne så starkt. Pojkarna hade varit allmänt störiga och stökiga, men knappast värre än så många andra i deras ålder en fredagkväll. De hade använt stora och grova ord, men någon hotfullhet hade de knappast utstrålat. De var inget annat än fyra omogna pågasnören som måste göra sig märkvärdiga inför sig själva. Hon hade bott så pass lång tid i Skåne att hon lagt sig till med en avsevärd mängd skånska uttryck. För henne var ordet pågasnöre mer naturligt än pojkvasker eller pojkjävel.

Uppenbarligen bodde de här i Dalby, liksom hon. Hon hade aldrig sett dem förr, men å andra sidan kände hon inte alla i byn ens till utseendet.

Hon huttrade till och skyndade på stegen längs Sandbyvägen. Snart skulle hon vara hemma. Hemma i lägenheten vid Bondevägen. Hon undrade om hennes son

var där eller om han gett sig iväg någonstans denna kväll. Om det visade sig att hon var ensam skulle hon öppna en flaska vin. Det bestämde hon sig för. Hon hade tre flaskor Casillero del Diablo i vinstället i köket. Hon skulle byta om, titta på någon av de filmer hon bandat från teven under november, sitta i fåtöljen och dricka av vinet och förmodligen falla i sömn innan filmen var slut. Där brukade barnen hitta henne då de kom hem.

Nu hade hon inte långt kvar. Det var då de plötsligt stod framför henne. Hon fick inte någon känsla av att de hade följt efter henne. Det var helt enkelt så att de bara befann sig framför henne, som om slumpen lett dem till detta möte. Först blev de bara stående och glodde på varandra, hon och de, lite storögda, förvånade, med något av igenkännandets glimt i ögat. Det låg i luften att de skulle skratta till, säga något om att världen ändå var bra liten, att det inte gått lång stund sedan de hade stigit av bussen. Men de kände inte varandra och deras blickar var iskalla.

Hon hade inte långt kvar hem, men dit kom hon inte denna fredagkväll i december. Dit kom hon aldrig mer. Hon hade aldrig haft det bättre under sitt liv än denna tid i Dalby. I Dalby dog hon dessutom.

Tre

Han stod vid fönstret i sovrummet på andra våningen och tittade ut. Vissa kvällar kunde man se ljuset från staden härifrån. Inte så att det gick att urskilja gatlyktor och ljuset från fönstren. Det var de samlade ljuskällorna som lyste upp himlen.

Han strök sig om näsan och funderade som hastigast på om han skulle ta en kort promenad, men ruskade på huvudet. Det var för råkallt ute. Och på det hela taget bjöd det emot att gå ut. Dalby saknade ett strög med affärer och skyltfönster. Det fanns ingenting att se utomhus så här dags. Han skulle inte möta en människa. Människor flanerade inte om kvällarna. De som inte var bortbjudna eller själva bjudit hem gäster och som inte gett sig in till Lund eller Malmö för att gå på bio eller teater satt hemma framför sina teveapparater, delade på det som var kvar av middagsvinet och beslöt sig framemot tiotiden för att öppna en flaska till. Det existerade ett rituellt beteendemönster hos de flesta om fredagkvällarna.

Han lämnade rummet efter att ha kontrollerat temperaturen på termometern, konstaterat att det var i varmaste laget och ställt fönstret en aning på glänt. Han tyckte om att ha det svalt och syrerikt i rummet under natten. Han passerade dotterns rum, stannade och

lyssnade vid dörren. De hade teven igång därinne. Han knackade lätt, men fick inget var. Han knackade hårdare.

"Ja! Vad är det?"

"Det är jag."

Efter en stund öppnade hon.

"Jag går ner och ser på teve en stund", sa han. "Jag tänkte bara säga godnatt. Vi ses imorron. Då får vi pratas vid och umgås lite. För du hade väl inte tänkt göra nåt särskilt imorron?"

"Nej, jag har inte planerat nåt."

"Blir vi ensamma imorron eller ...?"

"Javisst."

"Godnatt sen när ni går och lägger er."

"Godnatt."

Hon stängde dörren och han stod kvar ett litet ögonblick och betraktade den. KNACKA OCH VÄNTA stod det på skylten hon textat som nioåring och satt fast med häftstift. Den satt kvar efter nio år, lite gulnad och luggsliten i hörnen. Och numera var det hennes rum enbart när hon själv ville. Annars bodde hon hos sin mor.

Han gick nerför trappan och fortsatte ut i köket. Det var drygt sex minusgrader utomhus och härinne var det tjugotvå, konstaterade han genom att titta på den digitala termometer som satt på väggen bredvid fönstret. Från sin plats kunde han se in i grannhusets vardagsrum. Där härskade tevens blåskimrande ljus.

Middagsvinflaskan var tom. Flickorna hade druckit var sitt glas, ville inte ha mer; han hade satt i sig resten. Det var inte så mycket som en bottenslurk kvar och han korkade upp en ny flaska, tog den och ett glas med sig in i det stora rummet, där teven tronade i sitt hörn. Han knäppte på. Eftersom han var ansluten till kabelnätet hade

han många kanaler att bläddra bland med fjärrkontrollen. I grund och botten, menade han, hade han inget behov av mer än svenska och danska ettan och tvåan. Någon enstaka gång tittade han på fyran, men treans programmakare hyste han enbart förakt för. Han avskydde den amerikapräglade skvaltelevisionen.

Han begrep egentligen inte alls varför han satt och bläddrade sig fram genom MTV, Eurosport, en fransk kanal, ZTV och allt vad de nu hette. Alltsammans var bara skit, som han inte kunde tänka sig att titta på ens i halvnyktert tillstånd. Han gav upp och ställde sig vid hyllan där han förvarade sina videofilmer, tog efter en stunds funderande kassetten med *Arsenik och gamla spetsar* och var sju minuter senare på gott humör.

Han kom till och med över sin irritation över att dottern kommit dragande med en kamrat och förklarat att denna skulle stanna över natten. Fast det var nog snarare besvikelse över att inte få ha flickan för sig själv, kunna prata och umgås med henne, prata om skolan och tillvaron i övrigt. Fast följande dag skulle hon, den andra, ge sig iväg och då skulle de åtminstone ha lördagen tillsammans; och kanske ett bra tag av söndagen också. Inte för att de hade så förfärligt mycket att samtala om, men han ville veta hur hon hade det när hon inte var hos honom.

Ibland ville hon berätta om sin mor. När hon gjorde det i början, den första tiden efter skilsmässan, hade han sagt till henne att han inte ville veta något. Då han märkt hennes reaktion hade han insett att hon förutsatte att han ville hålla sig underrättad om hennes liv tillsammans med sin styvfar – låtsaspappa, som han puerilt nog kallades – och modern. Så han hörde på henne utan att egentligen

lyssna och skulle en kvart senare inte ha kunnat återge vad hon hade sagt.

Det var henne, sin dotter, han ville tala om, lyssna på, få veta saker om.

Filmen tog slut och han spolade tillbaka rullen. Han tog den tömda vinflaskan med sig ut i köket och fick för sig att öppna en till. Han lyssnade upp mot andra våningen. Det var tyst däruppe. De hade slutat tevetittandet för kvällen och lagt sig att sova, kanske redan hunnit somna, för den delen. Klockan på köksväggen visade fem över ett.

Han kände att han behövde gå på toaletten. När han fick syn på sin spegelbild medan han tvättade händerna upptäckte han att han hade lyckats spilla rödvin på skjortan. Han gav till en svordom, tog av sig skjortan, fyllde en balja med kallt vatten och stoppade ner plagget där. Det fick ligga i över natten. Han hade såväl vittvätt som kulörtvätt som han ämnade köra i maskinen följande dag. Han huttrade till. Innan han återvände till tevefåtöljen gick han uppför trappan till sitt sovrum och bytte om till pyjamas, tog på sig den tjocka morgonrocken av frotté och stack fötterna i ett par varmare tofflor. Temperaturen hade hunnit sjunka en och annan grad i huset.

Han hejdade sig utanför hennes dörr och lyssnade, men det hördes inte ett ljud. De sov säkert. Han fortsatte ned. Kassetten hade spolat tillbaka. Han grep fjärrkontrollen med ena handen och hällde upp vin med den andra. Han bläddrade sig fram genom kanalerna, men det var inte ett enda program han ville se av de få som visades så här dags. Han kom över till de kanaler som han ställt in för betalteve. Det hände att man kunde få titta gratis vissa veckoslut och därför hade han programmerat dem.

Han upptäckte att en av dem var bara delvis avkodad, lutade sig bakåt och tittade med stigande förvåning på människor som rörde sig. Han kunde till och med höra ljudet och hjälpligt läsa textremsan. Efter några minuter insåg han att det var en av de pornografiska filmer som visades i de här kanalerna under de tidiga nattimmarna. Han hade sett en och annan de kvällar det var gratistittning med ordentlig bild och kunnat konstatera att det inte var några mjukpornofilmer. Det var den sorten man med uppfälld rockkrage smugit in på sjuttiotalets sexklubbar för att beskåda.

Efter att ha tittat en stund hade han åter fått det bekräftat för sig att det finns tre möjligheter att välja på när man och kvinna är tillsammans. Han grep vinglasen, drack en djup klunk och i samma ögonblick som han skulle sätta det ifrån sig på glasbordet fick han syn på spegelbilden av henne i fönstret. Han snodde runt och höll på att tappa taget om glaset, men kunde placera det på underlägget utan att spilla.

"Jesus, så du skräms."

"Jag gick så tyst jag kunde i trappan", sa hans dotters övernattande kamrat. Hon hade tagit på sig en av hennes morgonrockar. "Jag tänkte smyga ner i köket och äta en smörgås."

Han nickade.

"Du hittar själv. Brödet finns i burken på bänken bredvid skärmaskinen och kylskåpet vet du var det står."

Hon försvann ut i köket.

Han knäppte av teven och kände sig skamsen. Han rättade till erektionen och kontrollerade att morgonrockens skärp var ordentligt knutet. Han gnuggade sig i ögonen, gäspade stort och reste sig. Det var dags att gå till sängs

nu; klockan var mycket. Fast han kunde ju lika gärna tömma glaset först, så han sjönk ned i fåtöljen, grep glaset och skulle just föra det till munnen då hon återvände från köket.

"Du hittade vad du ville ha?" frågade han.

"Jadå."

"Godnatt med dej."

Istället för att svara log hon lite osäkert och tog ett par steg mot honom. Hon ställde sig bredvid fåtöljen och tuggade på en lock av sitt långa hår. Han stelnade till. Han undrade vad det var fråga om.

Fyra

Pojken stack nyckeln i låset, men dörren gled upp utan att han behövde vrida om. Han förmodade att hans mor hade glömt att låsa. Hon gjorde det en och annan fredag- eller lördagkväll när hon druckit väl mycket vin. Då var det inte ovanligt att han träffade på henne sovande i soffhörnet med teven på tomgång då programmet hon tittat på tagit slut för länge sedan.

Men det satt ingen i soffan och heller inte i någon av de båda fåtöljerna, som stod där likt ett par överdimensionerade bönepallar framför rummets heligaste föremål, televisionsapparaten. Han rynkade pannan då han upptäckte att en av stolarna vid matbordet låg vält och att två blomkrukor hade övergett fönsterkarmen och kraschlandat på golvet nedanför så att jorden skvätt omkring. Dörren till bokhyllans underskåp, där hon förvarade den sprit hon alltid hade hemma, stod vidöppen. Han suckade. I samma stund hörde han ljud från köket.

Han hoppades att hon var ensam hemma, men risken för att hon hade besök av någon karl var förstås överhängande. Köksdörren stod lite på glänt. Han satte handen mot den och öppnade den långsamt. Den knarrade lätt.

Han såg tre pojkar i sin egen ålder. Han kände igen dem.
"Vad fan gör ni här?" frågade han.

De betraktade honom med gapande mun och förvånad uppsyn. Man hade kunnat få för sig att han var inkräktaren som trängde sig på i deras revir, när det i själva verket handlade om att de berett sig tillträde till hans hem.

”Vad i helvete håller ni på med? Var är mor?”

Ingen av dem gav något svar.

”Hur fan har ni kommit in?” envisades pojken. ”Vem har släppt in er?”

Han såg på köksbordet, där fem tomma vinflaskor och en rejält tullad literbutelj whisky stod, och insåg att de inte hade släppts in, utan bjudit sig själva, trängt sig in. Han greps av stark oro för att hans mor befann sig i lägenheten, att de gjort henne illa.

”Var är hon? Vad har ni gjort med henne?”

Han fick inte något svar. De bara stirrade på honom med sina hårda ögon och deras ansiktsdrag var stela. Han kunde nästan ta på det kompakta hot som de förmedlade till honom.

”Vad fan är det ni ställt till med? Svara mej då, för helvete! Säg nånting, nån av er!” skrek han vädjande.

Svaret han fick var ett hårt slag i ansiktet av den som stod närmast. Det träffade rakt över näsan och han såg stjärnor. Sedan kände han hur blodet började rinna. Han hade alltid haft lätt för att få näsblod, det räckte med att han nös för hårt då han var förkyld.

Han satte båda händerna mot ansiktet. Då fick han ett slag i mellangärdet med en knytnäve så att han vek sig dubbel och nästa slag riktades obarmhärtigt mot hans oskyddade nacke. Han stöp till golvet.

Han kände yrsel och illamående, försökte urskilja något, över huvud taget se alls. Hans instinkt manade honom att ta sig upp från golvet, men det blev bara till en ansats, ett

tappert försök. Sedan började de sparka på honom. Alla tre var iförda grova kängor och till en början gjorde varje träff förödande, förkrossande ont. Han försökte vädja till dem, tiggde och bad att de skulle sluta. Sparken som träffade rakt i ansiktet gjorde honom medvetlös för en stund. Då han åter blev medveten om något var det som om han befann sig i ett underligt värmecentrum medan allt hände som på andra sidan en barriär. Han hörde liksom på avstånd hur sparkarna träffade hans kropp. Efter en stund kände han varje träff enbart som en hård duns, stötar som sände ryckningar genom hans kropp och pressade honom hårdare in mot golvlisten.

Han tänkte ett ögonblick att det var synd att de inte hade rättor i huset, eller i varje fall möss. För då skulle de ha gnagt hål i golvlisten som han hade kunnat krypa in genom och undkomma dem som systematiskt riktade spark efter spark mot hans kropp från magen till ansiktet. Han blev medveten om att det var en lustig tanke och han försökte le ett tandlöst, blodigt leende. Han svalde blod. Blod rann ur munnen. De tänder han inte spottat ut hade han svält tillsammans med blodet. Snart kunde han inte känna någonting. Hans kropp var en tjock madrass. Han mottog två sparkar på en gång, en stålskodd känga i magen och en i nacken. När han försökte hosta upp blodet som ville stocka sig i halsen kunde han inte. Han kunde inte få ner luft i lungorna. Det gick inte att andas längre. Han drog gurglande andetag och försökte befria luftvägarna från blod, men det verkade alldeles omöjligt.

Hans ögon var springor och när han efter en stund avlägset anade att inga sparkar längre dånade mot hans kropp försökte han se genom dem. Såvitt han kunde avgöra var han ensam i köket nu. Han försökte vända på huvudet

för att se, men det gick inte. Han kunde inte röra sig. Musklerna lydde inte. Han kunde inte röra fingrarna, inte tårna, inte benen, inte lyfta en arm. Ingenting. Han kunde bara ligga alldeles stilla.

Hans tankar var otydliga, uppsvällda; ena stunden obegripligt uppförstorade, i nästa ynkligt obefintliga. De saknade konturer, bestod enbart av enstaka ord som skenbart saknade sammanhang. Tre av dem var mor, hjälp och varför.

Den dånande smärtan blossade upp för ett ögonblick och han kunde i varje millimeter av sin kropp plötsligt känna hur ofattbart ont det gjorde. Det var som en gigantisk eld som flammade upp i en väldig låga, som slukade allt och förtärde allt syre som någonsin funnits i hans kropp.